

[Erik B. Smith]

Når der videre i bemærkningerne står, at man skal gøre sig klart, at forbuddet reelt er uden virkning, fordi ikke blot nogenlunde kvalificerede forbrydere, men også politiredaktionerne aflytter denne radio, så må jeg sige, at begrundelsen forekommer mig helt idiotisk. Ved at legitimere aflytning af politiets radio kan man altså gøre det til daglig underholdning og adspredelse for den samlede danske befolkning. Ikke alene vil formiddagspressen altså have mulighed for at komme før politiet, når der sker alvorlige forbrydelser i de små hjem, men det vil naboer, genboer og andre på vejen også have.

Det, der er problemet, er, at politiet tilsyneladende ikke i øjeblikket har et udstyr, der forhindrer, at visse redaktioner og, som det bliver sagt, blot nogenlunde kvalificerede forbrydere er i stand til at aflytte radioen. Det er da det, man må forbedre. Det er da det, der er det nødvendige, for at politiet kan arbejde videre med sagen, ikke blot det at legitimere aflytningen – jeg vil faktisk sige: tværtimod.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil starte med at fortsætte, hvor den socialdemokratiske ordfører slap, for jeg stillede faktisk det spørgsmål til justitsministeren i mit første indlæg, om han ville kunne stille os nogle initiativer eller nogle overvejelser i udsigt på dette område.

Jeg synes ikke, det er noget, vi bare skal opgive og sige: nå ja, i dag er der nogle, der aflytter det, og i det omfang, vi kan fastslå det og bevise det, er det hjemfaldent til straf, bøde eller hvad det nu kan være. Jeg synes, at det ville være rart at få justitsministeren til at forklare enten her eller, hvis ikke det kan lade sig gøre, ved en senere lejlighed, om politiet ser nogen mulighed for at stramme begreberne på dette område.

Jeg vil godt komme med nogle bemærkninger til hr. Wilhjelm om lovforslag nr. L 33 om præcisering af begrebet »privatlivets fred«.

Jeg må sige, at dette forslag for mig at se håndværksmæssigt er langt det ringest forbedrede af de mange af VSernes forslag, vi hidtil har diskuteret. Jeg må sige, at hr. Wilhjelm's replik til mig her fuldt ud var på samme niveau. Jeg synes virkelig, at det var for dårligt. Den udlægning, VS gav af § 264 d, jeg talte om, gik ikke på »åbenbart«. Den

gik på spørgsmålet om fotografering eller om videregivelse af fotografier.

Hvis man læser bemærkningerne til dette lovforslag, vil man se, at VS, sådan lidt ironiserende måske, da er enig med østre landsret, og hvem det nu ellers kan være, i, at:

»Politimanden (eller skolelæreren eller socialrådgiveren) har krav på ikke at blive portrætteret gabende eller pillende næse, selv om det sker i arbejdstiden.«

Læser man lidt længere ned, vil man se under »Lovens forudsætninger«, at VS først taler om, at det med »åbenbart«, er rigtigt nok, men derefter kommer man ind på spørgsmålet om det snævre anvendelsesområde, og så skriver man:

»... så kan den slet ikke benyttes til at hindre fotografering eller beslaglægge film optaget på frit tilgængeligt sted. Den handler nemlig overhovedet ikke om selve fotograferingen, men om »videregivelse af billeder.«

Det var her, jeg sagde, at hvis VSerne vil gennemføre deres ændring af § 264 a, sådan at det kun er privatpersoner, der nyder godt af denne beskyttelse, så er der et hul i beskyttelsen af alle andre. Så kan man sige til fru Ebba Strange og andre politikere, at de som politikere aldrig kan optræde som privatpersoner. Ja, det er muligt, at VS vil give det den fortolkning.

Jeg synes virkelig, at man med dette forslag rammer fuldstændig ved siden af det, der var det erklærede mål, nemlig, at man via fotografisk fastholdelse af polititjenestemænds handlinger i tjenestetiden og under tjenestens udøvelse ville kunne fastholde og dokumentere, om de havde overtrådt de forholdsordrer, de nu engang havde. Jeg synes virkelig, at dette er noget juks – for nu at sige det ligeud.

Så et par ting til allersidst om min holdning til offentliggørelsen af retningslinjerne for, hvad politiet må, hvornår og hvorfor.

Jeg kan da godt se, at det kunne være interessant at vide, præcis i hvilke situationer, politiet må trække stavene – det var vist et af de eksempler, der blev nævnt under debatten. Så ved man som borger præcis, hvor langt man kan gå, hvor langt man eventuelt kan provokere politiet i en spændt situation, uden at de må trække stavene – for nu at anvende det eksempel. Men vi må huske på, at én ting er nogle forholdsregler og nogle retningslinjer, en anden ting er, at der også